

ПРОТОКОЛ

№ 315

гр. Пазарджик, 15.06.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
Сложи за разглеждане докладваното от Красимир Г. Ненчев Въззивно
гражданско дело № 20235200500275 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

Жалбоподателят Я. А. Д., редовно призован чрез пълномощника си
адв.С. В., не се явява.

Ответникът по въззивната жалба А. Д. С.. За него се явява адв.Л. К.,
редовно упълномощен по делото.

Страните са редовно призовани.

По делото е постъпила молба от адв.В., пълномощник на
жалбоподателя, с която моли да се даде ход на делото в негово отсъствие.
Поддържа подадената въззивна жалба. Моли да се приемат доказателствата
по делото заверен препис от решение на АС-Пловдив. Сочи в молбата, че
това решение на Апелативен съд Пловдив има значение за правилното
решаване на спора по делото като искането за приемането е направено и
пояснено във въззивната жалба. Прилага договор за правна помощ и
съдействие, както и списък на разноските.

Адв. К.: - Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуална пречка по даване хода на делото,
затова

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО
ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С Решение № 156/17.03.2023 год. , постановено по гр.д. № 287/2022 год., Пещерски районен съд е отхвърлил предявения от Я. А. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „Й.К.“ № 33, чрез адв. С. В. – АК– Пазарджик, против А. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „П.Р.“ № 3, ревандикационен иск по чл. 108 от ЗС за признаване за установено спрямо ответника А. Д. С., че ищецът Я. А. Д. е собственик на реална част от недвижим имот с идентификатор 56277.503.243.1.3 по КККР на гр. П., одобрени със Заповед № РД-18-14/20.06.2014 г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: гр. П., ул. „Й.К.“ № 33, който самостоятелен обект се намира в сграда № 1, разположена в поземлен имот с идентификатор 56277.503.243, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: няма, под обекта: няма, над обекта: имот с идентификатор 56277.503.243.1.1, стар идентификатор: няма, която реална част представлява две помещения (стая и коридор), разположени в северната част на имот (приземен етаж) с идентификатор 56277.503.243.1.3 по КККР на гр. П., на основание договор за дарение, обективиран в Нотариален акт за дарение № 18, том IX, дело 2178/30.12.1997 г. на съдия при Районен съд – П. и за осъждане на ответника А. Д. С. да предаде на ищеца Я. А. Д. владението върху така описаната реална част от имот (приземен етаж) с идентификатор 56277.503.243.1.3 по КККР на гр. П..

ОСЪДИЛ е Я. А. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „Й.К.“ № 33, да заплати на А. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ул. „П.Р.“ № 3, сумата в размер на 300,00 лв. (триста лева) – разноски за адвокатско възнаграждение по делото.

Срещу постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от Я. А. Д., чрез пълномощникът му адв. С. В.. Твърди, че решението е неправилно, поради необоснованост и противоречие с материалния закон. Съдът бил отхвърлил иска, приемайки, че ищецът не бил доказал правото си на еднолична собственост върху двете избени помещения предмет на

предявления от него осъдителен иск за собственост, защото сделката за дарение между него и родителите му извършена с Нот. акт № 18/30.12.1997 год. се отнасяла за 1/3 идеална част от избения етаж на сградата, а доколкото в тази сделка е отразено, че дарената 1/3 ид. част представлява „ стая и коридор в северната част на приземния етаж съдът бил приел, че волята на страните била ясна, че с това уточнение те са уговорили начина на реално ползване на помещенията в този етаж „ доколкото изрично било записано в договора, че се дарява 1/3 ид. част на ищеца Я. Д., и 2/3 ид. части на брат му Щ. Д.. Но дори в договора да било казано “ двусмислено „ какъв е предмета на дарението, то съдът тълкувайки договора по правилата на чл. 20 от ЗЗД-отново приел, че действителната воля на страните е за дарение на идеални части от избения етаж, „ доколкото това било изрично записано“, а определянето на конкретните помещения - целяло внасяне на яснота - как ще се ползва съсобствената вещ. Твърди, че тези съображения били крайно неубедителни поради очевидна необоснованост. Без съмнение формулировката на предмета на дарението на всеки от надарените била неудачна и говори за ниска правна квалификация на автора на текста в нотариалния акт, но също така и небрежност и непрецизност и на съдията действал в случая с функция на нотариус ,който е одобрил този двусмислен текст.Това именно налагало да се търси действителната обща воля на страните чрез критериите по чл. 20 от ЗЗД, респ. чрез тълкуване на отделните клаузи, както и на факти извън договора. Такова тълкуване съдът очевидно не бил извършил, щом като основният му аргумент е, че става дума за дарение на идеални а не на реална част от избения етаж- тъй като изрично било казано в договора, че се даряват идеални части . Също така изрично било казано , че дарената 1/3 ид. част от избения етаж представлява описаните две ясно идентифицирани помещения от него.Ако страните по договора за дарение с посочената клауза, са искали да кажат, че по този начин уговарят начин на реално ползване на дарената 1/3 ид. част от избата , нищо не е пречило да изразят точно с тази правно техническа фраза /„ реално ползване „/ на дарената идеална част, а не да уточняват, че дарената част представлява две конкретно определени избени помещения.

Твърди се ,че св. А.Д.а била заявила, че въпросните две избени помещения били построени от нейния съпруг- ищецът Я. Д. при реализацията на учреденото му преди това право на надстройка на втори жилищен етаж,

при което се наложило и пристройка към съществуващия първи етаж на сградата на родителите му с оглед нуждата от оформяне на стълбищна клетка за втория етаж, и че само нейното семейство упражнява фактическа власт върху тях до сега считайки ги за тяхна лична собственост. При тези факти се поставя и въпроса на лице ли е правен интерес за ищеца за предявяване на иск по чл. 108 от ЗС при наличието на възможност да предяви установителния иск по чл. 440 от ГПК ? Отговорът е отново положителен. Въпрос на преценка на действителният собственик било да реши с какъв иск да обори легитимиращия ефект на постановлението за възлагане в полза на купувача на публична продан. В този смисъл цитира съдебна практика.

От този анализ на доказателствата се налага извод за основателност на предявения осъдителен иск по чл. 108 от ЗС тъй като ответникът не е придобил процесните две избени помещения въз основа на публична продан на 1/3 идеална част от избения етаж , щом като те не са принадлежали на длъжника по И.д. № 69/2018 год. на ЧСИ Г.Т. ., Следователно въвеждането му във формален въвод във владение след обявяването му за купувач на 1/3 ид. част от избения етаж не създава основание за владение на тази част от избения етаж.

На следващо място се твърди ,че неоснователни са и останалите възражения на ответника срещу исковата претенция на доверителя му Я.Д. . Възражението за недопустимост на иска поради наличие на „ пресъдено нещо „ с решението по гр.д. №1286/2018 год. на същия съд- е правно несъстоятелно с оглед на чл.298 /1/ и /2/ от ГПК -тъй като липсва идентитет между лицата - страни по това дело, както и по предмета на делото., нито пък- ищецът е наследник или правоприемник на брат си- Щ.. Доводът на ответната страна, че решението по посоченото дело имало действие и по отношение на ищеца Я. Д., тъй като макар и да не е бил страна по това дело, той имал положението на обикновен другар в процеса на Щ. Д. и затова- постановеното съдебно решение имало действие и по отношение на него, е също правно несъстоятелно. Защото -само при т.н. „необходимо другарство „ по чл. 216 от ГПК / когато според естеството на спорното право или според закона - решението на съда трябва да бъде еднакво спрямо всички другари/ извършените от някой от другарите действия - имат значение и за неявилите се, или неизвършилите тези действие другари „ а не че решението има правно действие и за другарите, които не са били участници в процеса в процеса , а

още по малко - за обикновените другари.

Доводът, че отмяната на сделката за дарение по Нот. акт № 18/30.12.1997 год. между Щ. Д. и родителите му с решението от 17.05.2004 год. по гр.д. № 235/2003 год. на същия съд се премълчавало съзнателно от ищеца в обстоятелствената част на исковата молба по настоящето дело и това представлявало злоупотреба с процесуални права, тъй като се укривал факта на отмяната на сделката по посочения нотариален акт, представлява не само подхвърляне на празни /безсмислени фрази / но и напълно неуместни изводи за поведението на ищцовата страна. Защото - въпросният Нот. акт е отменен със соченото съдебно решение - само в частта отнасяща се до дарението в полза на Щ. Д., а не в останалата част. По късно- след смъртта на родителите на доверителя- той и брат му- Щ. били придобили по силата на наследяване по 1/2 ид. част от първия жилищен етаж и от южните избени помещения. Т.е. твърдението на ответника в отговора му по чл. 131 от ГПК - за процесуална недобросъвестност на ищцовата страна по чл. 3 от ГПК - напълно подхожда за изявленията на противната страна.

Твърди се ,че правно необоснован е и доводът , че избеният етаж на сградата имал идентификатор по КККР на гр.П., респективно — статут на самостоятелен обект на право на собственост. Какво следва от този факт, в отговорът по чл. 131 от ГПК ответникът не бил казал. Може да се предполага, че е искал да каже, че е правно недопустимо отделни реални части от него да бъдат обекти на право на собственост на различни лица.

Такъв предполагаем правен извод -също би бил правно несъстоятелен. Защото според практиката на ВКС - включително - в мотивите на Т.Р. № 8/2014 г. на ОСГК - „.....одобренията по реда на ЗКИР кадастрални карти и кадастрални регистри имат декларативно действие. От тях не произтичат промени във вещно правния статут на имотите. За отразените данни за имотите в кадастралната карта чл. 2 ал.5 от ЗКИР е създадена оборима презумпция за вярност, но неправилното отразяване на това право на собственост не води до пораждане, погасяване или изменение на това право.

На последно място изразява становище, че по време на производството по делото било постановено решение на Апелативния съд гр.Пловдив по В.гр.д. 602/2022 год. с което било прието, че частите от жилищния имот предмет на принудително изпълнение за дълг на Щ. Д. - придобити от

ответника като купувач на същите са без изключение несеквестируеми и затова - разпределението на получените при продажбата суми е отменено с решение, което е окончателно. Препис от това решение ще представи по делото като доказателство за липса на основание на ответника за правомерно държане или владение върху частите от имота предмет на иска по чл. 108 от ЗС.

Искането е за се отмени решението и се постанови решение по съществото на спора, с което да се уважи предявеният от него осъдителен иск по чл. 108 от ЗС с присъждане на разноските за двете инстанции.

В законния срок не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба

По делото е постъпила и молба от адв. С. В. като пълномощник на жалбоподателя, с която моли да се даде ход на делото. Поддържа подадената въззивна жалба. Представя писмено доказателство и моли да се приеме Решение на АС Пловдив. Посочено е в молбата, че искането за това приемане на това решение на Апелативен съд Пловдив е направено във въззивната жалба има значение за правилното решаване на спора по делото като искането за приемането е направено и пояснено във въззивната жалба.

Адв.К.: - Нямам възражение по доклада. Относно представеният съдебният акт, той не може да бъде доказателство, може само за сведение да се ползва. Жалбата е неоснователна и я оспорваме. Противопоставяме се това решение да се приеме като доказателство по въззивното дело. Нямам доказателствени искания.

След съвещание съдът приема, че няма основание за приемане пред въззивната инстанция на представеното решение № 12 от 26.01.2023г. на Пловдивски АС по две съображения:

Първото съображение е това, че този документ е неотносим към предмета на спора, поради което не следва да се приема като доказателство по делото.

Според разпоредбите на ГПК като доказателства по делото се приемат само необходими, относими и документи, каквото значения няма представения документ. Съставеният документ касае производство по чл.463 ал.2 от ГПК за извършено разпределение на парични суми постъпило в

резултат на парични преводи. Жалбоподател по разпределението е лицето Щ. Д., който не е страна в настоящето съдебно производство, поради което документът е неотносим към предмета на спора и поради неговия предмет, а именно обжалване разпределение на постъпили парични суми в резултат на публична продажба, което излиза извън предмета на настоящия правен спор. Отделно от това при условията на чл.266 от ГПК е преклудирана възможността за приемане на този документ, тъй като той носи дата 26.01.2023г., а решението, което се обжалва е с дата 17.03.2023 година, т.е. документът не попада в нито една от двете хипотези на чл. 266 ал.1 и т.2 от ГПК. Не се касае за документ съставен и възникнал след постановяване на обжалвания съдебния акт, респ. узнаването му след подаване на въззивната жалба и отговори на исковата молба.

Предвид на гореизложеното и на основание чл.1252 от ГПК съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. В. за приемане

като доказателство по настоящето дело решение № 12 от 26.01.2023г. на Апелативен съд Пазарджик.

Адв. К.: - Да се приключи делото.

Съдът счита делото за изяснено от фактическа страна, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. К.: - Ув. Окръжни Съдии, Продължавам да твърдя, че предложената правна конструкция е несъстоятелно и се учудвам упоритостта, с която продължава да се поддържа същата. Страните са в режим на идеална съсобственост, няма как при иск по чл. 108 от СК да бъде уважен за реална част от имота при положение, че няма разпределено ползване между страните. Моля, да отхвърлите жалбата като неоснователна и потвърдите решението на РС.

Съдът счита делото за изяснено от фактическа страна, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния едномесечен срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10.48 часа.

Председател: _____

Секретар: _____